

# **ЕЛИСАВЕТА БАГРЯНА**

## **СЕЗОНИ**

[chitanka.info](http://chitanka.info)

*КАКВА УМОРА — да живееш вечно тук —  
като болник да чакам чудо на вратата да почука,  
от прозореца да гледам само слатинския рид,*

*вечно спрелия часовник стар на пощата,  
същото парче небе — денем или нощем —  
над същите керемиди и комини.*

*Отдавна зная всяка улица, къща и зид,  
а мене ме познават и кучетата...*

*Заковани са тук сякаш годините,  
а смяната на сезоните улучвам  
по това дали са червени, или бели, сухи или мокри  
по къщите покривите...*

*Да изчезна — за година, две, три.*

*Следите на стъпките ми да се изтрият  
от пясъчните пътеки на всекидневността  
и като суха шума вятъра на забравата да издуха  
от паметта за мене спомена и слуховете.*

*Да съблека от себе си, веднаж завинаги вече,  
тези стари дръпни на условността —  
отдавна за дарaka на времето обречени!...*

*Да отида накрай света, сред непознати хора,  
да не води към мене врата, ни прозорец,  
да живея като странница,  
за която няма ни цветя, ни патрони.*

*Додея ми вече сърцето ми да е открита страница  
за любителите на произшествията и хрониката...*

*Искам за гледам как годишните времена завъртат  
колела*

*и отвозват натоварените снопи на моите мисли.  
Тъмна или светла, добра или зла,*

*но чудни словеса е на дланта ми съдбата написала!*

2

*ПАК МЕ ПОДГОНИ камшикът на скитничеството,  
заплющяха отново над главата ми трите сухи жили  
на спомена, мъката и жаждата.*

*Но този път моите стъпки не ме подведоха  
към водовъртежни градове и центробежни кейове,  
по задръстени площиadi и неми катедрали,  
над които летят куршуми или ракети...*

*Потегли ме пътеката в планината бяла,  
демо метеорите се пръскат наместо ракетите  
и мълниите падат  
наместо снаряди.  
Тази катедрала  
която алени свети  
под фойерверка на слънцето — сутрин и вечер,  
демо кънти неосквернения мрамор на глетчерите  
и трептят вечните кандила на звездите  
над главите на скиталците и мъдреците.*

3

*БУХТАХЯ НАПРОЛЕТ в сливенския боаз тепавиците*

---

*като сърцето ми  
под напора на зашумялата млада кръв.  
Връхлятя любовта като пролетния вятър  
и събори оградите и скелите, и вековните постройки  
на традициите и на разума.  
Придойде мътна реката на живота  
и отнесе и тепавиците, и моя дом...*

*Всичко минава.*

*Мъдростта постепенно огрява душата,*

3

*както слънцето — планината.  
Слушам нощем как се трошат ледовете,  
свличат се лавините,  
придошлият води бучат като възбуял народ  
и мъкнат сухите трупе  
и откъртените канари.  
А сутрин над земята се носят —  
като тамян след литургия,  
като въздух след оплодение —  
тежки млечни пари.  
Свято материнство!*

*Снегът се топи — като мъката в сърцето ми,  
ледните капчуци капят  
и нареждат сякаш дума по дума  
бистрите слова на изцелението...  
Седя на припек пред хижата  
и мисля:  
по това време долу, в Тракия,  
разцъфват първите розови пъпки на миндалите...*

4

**ИМА ЛАСКИ —**  
*по-горещи от најсежения пясък  
край нашето море лете.  
И думи,  
от които се слънчасва  
като през горещниците  
под слънцето на запекла се Тракия...  
Има лета в живота ми,  
които изпекоха до червено  
пшеницата на моето познание.  
Нека пеят жътварите и жънат!  
А край харманите  
ще има и за врабците,  
и за сиромасите...  
Но още са попукани устните ми*

*от сътресенията, мъката и жаждата,  
като нашата корава земя —  
от сула, снаряди и земетресения...*

*Да лежиш по гръб на топлата земя,  
да вдишваш мириса на прежурена трева,  
да слушаш звънна на далечни стада —  
без съжаление, без болка, без желание —  
това значи може би:  
да стигнеш небето с ръка,  
да четеш по звездите книгата на мъдростта!*

5

**КОГАТО КЪМ НИЗИНИТЕ**  
*като рунни бели стада  
заслизат октомврийските мъгли;  
на прозореца ми  
с тънките си водни игли  
есенният дъжд зашути;  
в огнището ми  
първият огън задими  
и запращят  
неизсъхналите още, сурови дърва —  
да запали лампата си  
и с прояснена мисъл  
да склоня глава  
над своя чуден животопис...*

*Спомени — сталактити и сталагмити, —  
образувани в подземната пещера на душата ни  
от влагата на живота,  
цедила се капка по капка.*

*Настъпва ден,  
когато мечтата за бъдещето е изтекла вече  
с пролетни води,  
а пшеницата на настоящето —*

*от слънцето на лято изпечена  
и прибрана в хамбарите.*

*Тогава дискът на миналото се завърта,  
тогава иде вашето царство, спомени!*

*Паметта запалва своя рудокопачески фенер  
и задълбава в пещерата.*

*Загоряват под светлината на мъдростта  
преобразените,  
като че оживели,  
сталактити и сталагмити.  
Но не, приятелю мой, те са все пак само  
вкаменелости,  
а не живата вода,  
която ги е творила!*

6

*ОБИЧАМ СНЯГ да затрупва  
прагът и вратата ми.*

*Когато вън ме застигне виелицата,  
засиба ме вятъра  
и студа слепи ноздрите ми,  
да сляза и сгрея ръцете си пред камината  
на проста горска хижница.*

*Като луд скиор летя моя живот  
над пропастите, върховете, преспите и сипеите.  
Трошеха се ските, премръзваха ръцете,  
алени, топли капки кръв от разбито чело  
оросяваха белия сняг.*

*Всичко минава.*

*Ще побелеят моите коси,  
като планината от снега.  
Гледаш равната бяла покривка —*

*а мислиш ти  
какви пукнатини е изпълнила,  
какви пропasti е засипала  
и остри скали заоблила?*

*Под нея са минали  
потоците, цветята и птиците на пролетта,  
пасбищата и стадата на лятото,  
златото на есента...  
Под нея са устреми и подвизи,  
смъртни врагове  
и жертви  
погребани.*

*Мълчи като мраморна богиня бялата стихия.*

*А ти извадиши джебното си огледалце  
и видиш —  
негатива на някогашния си образ...*

**Издание:** Елисавета Багряна. „Амазонка. Избрана лирика в два тома.“ „Български писател“. С. 1973

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.